

Peter Laarakker Photo Design

Het leven kan vreemd verlopen. Stel, er is een aantal dingen dat je graag doet. Je kiest tenslotte voor een goede opleiding, misschien wel omdat je vader je dit aanraadt. Dan komt de job, maar er trekt iets aan je, je bent met iets bezig dat je niet tot het eind van je leven zou willen doen. En dan komt het grootse moment. Je wisselt je witte laboratoriumjas in voor een paar flitskabels, wat stukken glas en een klikkend knopje. Je wereld wordt ineens veel groter en dan, uiteindelijk, beland je in de kroeg....

Langs het Maas-Waalkanaal in Weurt staat een merkwaardig pand. Het is bepaald geen nieuwbouw. Achter de Kanaaldijk staat het gebouw op lage grond, te benaderen via een loopbrug vanaf de dijk. Waardoor je op de eerste verdieping met de deur in huis, of liever met de voordeur in de woonkamer valt. Het pand is ook te bereiken via een smal kronkelweggetje achterom. Langs een te restaureren rood-witte Volvo Amazone kom je bij een grote deur: Peter Laarakker Photo Design. Vanaf de begane grond via een goed geutil-

leerde studio en een trap naar een entresol kom je dan het woonhuis binnen. Een pakhuis? Een werkplaats met een onduidelijk waterbouwkundig of scheepvaartkundig doel? Peter Laarakker, die de deur voor je opende, geeft de antwoorden.

Analist

De studio beneden is ruim, maar niet overdreven groot, al kun je er met de auto met gemak naar binnen rijden. Een areaal aan statieven, softboxen, lampkoppen, een handje generatoren. Alle dingen die een fotograaf om zich heen moet hebben om te kunnen leven. De hoogte is ruim 5 meter, schat ik. Het geheel ziet er uit als een charmant oud pand, maar oogt ordelijk. Via een entresol waar de lichte doka is gevestigd, komen wij boven in het woongedeelte, waar ik kennis maak met Peters echtgenote Marina. Een grote ruimte, hoog, met een lambrisering. Het is spaarzaam gemeubileerd, de vloer is van hout, het is er museaal groot. "Je staat hier in een café", zegt Peter die mijn verbaasde blik ziet. "Hier kwamen de schippers vroeger een borreltje drinken. Beneden in de hoek van de studio, daar stonden de biervaten opgeslagen. Wij hebben hier heel hard aan verbouwd en opgeknapt. En daar aan de andere kant van de woon-

Peter Laarakker.

kamer is de officiële ingang." Wij belanden aan een eettafel, Marina komt aan met koffie en gevulde speculaas. En dan begint het verhaal pas echt. Peter (1956) stamt oorspronkelijk uit Breda. "Mijn vader fotografeerde, niet bijzonder, hij deed het wat prutserig. Ik raakte daar ook in geïnteresseerd en ik begon daar zo'n beetje mee op mijn dertiende jaar. Een andere liefhebberij was koken, dat doe ik nog steeds erg graag. Meestal ben ik hier degene die kookt. Uiteindelijk kwam het er dus op neer dat ik wel graag kok had willen worden of fotograaf. Mijn vader was het daar duidelijk niet mee eens. Het werd een opleiding tot zoologisch/ecologisch analist. Daarna belandde ik op een heel andere plaats. Ik kwam als amanuensis op een school in Nijmegen terecht."

Compagnons

"Een goede vriend werkte bij een fotozaak. Je filosofeert samen natuurlijk over fotografie, maar ook over voor jezelf beginnen. Die jongen zat vol met plannen en op een bepaald moment hakten wij de knoop door en begonnen voor onszelf. Veel reportages, trouwerijen. Ik weet het nog goed, in 1984. Wanneer hij niet zo enthousiast was geweest, was er misschien van mijn de fotografische loopbaan niets terecht gekomen. Wij begonnen voorzichtig in Nijmegen in een klein pandje. Zo ontstond Visual Photodesign, vanuit een hang naar meer creativiteit. Wij gingen daarmee de richting uit van bedrijfsfotografie en reclame. Ik deed ook nog de schriftelijke opleiding (met praktijkdagen) op de Fotovakschool in Apeldoorn." Ik knik maar eens, want ook ik heb daar eens mijn diploma gehaald. Peter: "Inderdaad, er komen veel beroepsfotografen van die opleiding vandaan." Hij gaat verder: "Na een betrekkelijk korte tijd scheidde de wegen zich. Mijn compagnon Aart ging de richting van de film op en ik stortte mij op fotografie en vormgeving. Ik nam een assistent aan en ik gaf studenten stageplaatsen."

Odin en Weurt

Omdat de ruimte in hartje Nijmegen te klein werd, verhuisde ik met de studio naar de Graafseweg. Naar het pand van Odin, dat ken je toch nog wel? Tja, welke fotograaf uit die tijd kende Odin niet? De importeur van Broncolor, het servicepunt van Leica, ik heb daar wat tijd doorgebracht. Peter vervolgt: "Af en toe gaf ik ook cursussen aan mensen die meer van fotografie wilden weten. Ik had dan bijvoorbeeld een opdracht. Met de hand voor de ogen liet ik dan een punt prikken op de kaart van Nijmegen, of waar dan ook. Op dat punt moesten ze dan de omgeving gaan fotograferen, waarbij zij één film vol moesten maken. Ze mochten maximaal 25 meter heen en weer lopen. De eerste opnamen zijn dan gauw gemaakt, links, rechts, voor en achter. Maar dan... Dan moet je gaan nadenken over wat je doet. Je moet gaan kijken en bedenken. Kortom, datgene gaan doen wat een kiekjesmaker tot fotograaf maakt." Er valt even een stilte. "In Nijmegen zat ik op een goed punt, maar eigenlijk werd het mij op den duur allemaal te groot. Het idee rijpte om op zoek te gaan naar iets kleiner waar je wonen en werken zou kunnen combineren. En gemakkelijker tijd vrij kunt maken om een maand op reis te gaan. Dat kan alleen wanneer je geen personeel hebt en kosten van een bedrijfspand die doorlopen. Wij hadden een huisschilder voor het onderhoud aan het pand aan de Graafseweg. De schilder had een werkplaats in Weurt in een voormalige schipperskroeg. De bo-

venverdieping, het cafégedeelte waar je nu zit, had hij onderverhuurd. Toen hij zijn bedrijf opdoekte, omdat hij met pensioen ging, ben ik maar eens met hem gaan praten en zijn wij tot overeenstemming gekomen. Het was veel werk om alles hier op te knappen, maar de ruimte is fantastisch."

Veranderde wereld

"De meeste fotografen vinden zelf hun weg in het vak. Je moet je veel dingen eigen maken: techniek, inhoud. In fotografie is een opleiding niet belangrijk. Er zijn zoveel fotografen zonder opleiding. Waar je wel tegenaan aan loopt, is dat je zelf het wiel moet uitvinden. Dat er een bepaalde lijn moet zijn, want anders blijf je in het rond zwemmen en wordt het vak een trucje. Je dreigt jezelf te herhalen, je groeit op een bepaald moment niet meer. Voor mij is de opleiding aan de Fotovakschool belangrijk geweest, omdat je jezelf tot iets verplicht wanneer je een opleiding gaat volgen. Het zet je aan tot nadenken over je vak." Digitaal? "Jazeker, ik doe nu alles digitaal, maar de Sinar heb ik nog niet weggedaan, hoewel er best een laagje stof op zal liggen. Met digitaal begin je weer opnieuw je weg in het vak te vinden. Je moet ontzettend uitkijken, want de kosten rijzen anders de pan uit. Voor je het weet, zit je dagen achter een computer in plaats van achter de camera. Ik ben blij dat ik ben opgegroeid met film, blij met de discipline die je hierdoor krijgt opgelegd, de nauwkeurigheid waarmee je moet werken. Wanneer ik naar de foto-

grafien van nu kijk, zie ik dat er veel zijn die dit missen. Een beetje klooiën met een bestandje. Met werken vanuit RAW kun je veel verdoezelen, maar beter wordt het er niet op. Ouderwets nauwkeurig belichten is nog steeds belangrijk. Ook kun je jezelf wel verliezen in Photoshop, dat moet je dus niet doen. Ik ken maar een klein gedeelte van het programma. Nu moet je niet denken dat ik er niets van af weet, want ik denk dat ik zelfs de 'zware jongens' een aantal dingen kan leren."

Eenvoud en weglaten

"Uiteindelijk is Lightroom mijn gereedschap geworden, het is gemaakt voor de fotograaf. Er zitten precies alle dingen in die je nodig hebt voor het lekker snel en nauwkeurig werken. Wat ik ook zie bij de tegenwoordige fotografen, is dat ze veel beelden maken, tachtig in plaats van acht. Natuurlijk, het geeft een gevoel van de zekerheid. Ik maak mij er ook wel schuldig aan. Maar het zit 'm bij fotografie in beperkingen, in de kunst van het weglaten. Ik denk dat dit mijn sterke kant is. Van persfotografie en trouwreportages heb ik geleerd dat je niet te veel moet laten zien en dat je moet inzoomen op de gebeurtenissen. Anders raakt de beschouwer de draad kwijt. Ja, er wordt wel eens denigrerend gesproken over die trouwerijfotografen. Geloof me, het is écht een zwaar vak wanneer je het goed wilt doen. Ik heb het in de begintijd wel gedaan, maar het lag mij toch niet zo. Maar nogmaals, het is wel degelijk een echt moeilijk vak." Ik memoreer dat ik PC's heb zien staan in

plaats van Macs. “Ja, ook zoiets. Een PC gaat gewoon langer mee, het besturings-systeem is na twee jaar niet verouderd, ze doen hetzelfde en zelfs beter, zijn sneller en kosten navenant minder. Ik heb nooit zo begrepen waarom je veel geld uit zou moeten geven voor minder. Maar dat schijnt bij de tijd te horen. En die eeuwige strijd over het beste. Voor mij staat vast dat Nikon en Canon de sterke merken zijn. Die allebei goed zijn. En ik ben een Nikonman omdat ik er altijd mee heb gewerkt, dat is de enige reden. Wel heb ik ermee geleerd te leven dat je een camera na drie jaar wegdondert, omdat er wat nieuws is, maar ja...

Werk

“Ik maak veel foto’s voor onderwijsboeken en ik maak bedrijfsfotografie. Ook portretten, geen publiekspportretten, maar meer de mens achter de machine. En natuurlijk ook culinaire fotografie, altijd met stylist en kok, maar ik heb ooit eens met een schrijver een boek gemaakt waarbij ik zelf kookte. Eigenlijk moet je dat niet doen, want het vergt te veel van je en bovendien krijg je vette handen. Dat is strijdig met fotografie. Tot de klanten behoort ook een picture researchbureau, een aantal grote bedrijven, de overheid, een rijwielfabriek. Heerlijk gevarieerd. Voor grotere producties huur ik specialisten in, dat werkt lekker snel. Modefotografie doe ik hier ook, al ga je dat wel relativeren wanneer je tweehonderd jurkjes moet fotograferen voor de catalogus. Productfotografie doe ik hier in de studio,

bij locatiefotografie gaan er twee Hensel accuflitsaggregaten mee. Naar de klanten toe houd ik het gewoon simpel, niet te veel geneuzel met fotoauteursrechten, dat wekt alleen irritatie op en kost mij te veel tijd. Gewoon goede prijs rekenen en de klant mag het uitzoeken. Ik heb tegenwoordig ook een intensief samenwerkingsverband met een tekstschrijver, P2, voor een eenheidsprijs krijgt iemand een persbericht dat gegarandeerd ergens wordt geplaatst. Dat is ook lekker eenvoudig. De klant en wij weten waar wij aan toe zijn, nooit misverstanden over de prijs. Dat doe ik meestal hier ook, werken met fixed prices is helder”

Reizen

Er komt een paar fotoboeken op tafel. “Ja, dat zijn van die digitale albums. Eigenlijk niet zo mooi als echte afdrucken, maar het heeft toch wel wat. Tenslotte is fotografie meestal ook voor drukwerk of website bestemd. Na de productfoto’s komen er reisboeken op tafel. Namibië, woestijnen, veel wilde dieren, van meeuw tot leeuw, foto’s van mensen. “Wij hebben hier in huis een expositie van foto’s uit Vietnam gehad. Maar deze reisfotografie is moeilijk aan de man te brengen. Ik heb ook vaak een zekere schroom naar mensen toe, zo van ‘wie ben ik om in hun leven te willen treden’. Mijn grootste wens is daarom uitgenodigd te worden door een opdrachtgever om op reis te gaan. Nu fotografeer je alles wat je ziet, met een opdracht ga je ook gericht aan de slag en graaft dieper, omdat die schroom

dan wegvalt.” Peter grinnikt even: “Op reis met een opdracht met een ‘hoger maatschappelijk doel’, huhuh... Leuk gezegd, maar je begrijpt wat ik bedoel... Zonder een doel dreigt je in reiskiekjes te blijven hangen.” Ik moet dat beamen. Veel van de reisfotografie die men van professionele fotografen onder ogen krijgt, zou ook door toeristen kunnen zijn gemaakt...

Toekomst

“Gewoon doorgaan met wat ik doe, maar eigenlijk liever meer reizen. Het wordt alleen steeds moeilijker om je brood te verdienen. Er komen te veel fotografen, lijkt het. Vroeger had je er zo’n tien tot twaalf in de omgeving, nu zijn het er tachtig tot honderd geworden. Net allemaal even goed, sommigen voor absurde lage prijzen. Je moet er nu meer voor doen om aan het werk te blijven. En dan dat koffer-tje met die Hasselblad, waarmee je jezelf vroeger nog kon onderscheiden. Tegenwoordig heeft iedereen dezelfde camera om de nek hangen. Nu ligt het niet aan de apparatuur, maar aan de inhoud, maar niet iedere leek (lees: opdrachtgever) ziet dat. Toen de digitale fotografie algemeen werd, gingen de klanten zelf fotograferen, maar daar zijn ze wel op teruggekomen. Het verschil in kwaliteit is namelijk goed te zien. Maar bij fotografen is dit niet aan hun neus te zien. Het is veel moeilijker geworden je te onderscheiden. Maar het blijft een geweldig vak.

www.visualpd.nl
www.ptwee.nu